

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200141
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200141.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne : Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky, so sídlom Tajovského č. 28B, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 17 058 520, zast. : JUDr. Martinom Dianiškom, advokátom z advokátskej kancelárie so sídlom Slnecná č. 42, 974 04 Banská Bystrica, proti žalovanému : Okresný úrad Banská Bystrica (pôv. Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici, so sídlom nám. Ľudovíta Štúra č. 1, 975 41 Banská Bystrica), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 6. septembra 2013 č.k. 24S/14/2013 - 64, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 6. septembra 2013 č.k. 24S/14/2013 - 64 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 165,56 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou odo dňa 1. októbra 2013 obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 3 citovaného ustanovenia Pôsobnosť obvodného úradu životného prostredia v sídle kraja, obvodného pozemkového úradu v sídle kraja, obvodného lesného úradu v sídle kraja, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správy katastra v sídle kraja (na ktoré bola prostredníctvom zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov prenesená pôsobnosť pôvodných špecializovaných krajských úradov) ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad v sídle kraja.

Na základe nižšie citovaných zákonných ustanovení má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Obvodného lesného úradu v Banskej Bystrici ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Banská Bystrica. Uvedená právna zmena sa premietla v zákone č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších právnych predpisov najmä prostredníctvom novelizovaného znenia ustanovenia § 56 (Štátnu správu na úseku lesného hospodárstva vykonáva ministerstvo, okresný úrad v sídle kraja a okresný úrad.)

Preto bude s týmto právnym nástupcom Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konať na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 9 ods. 11 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov Konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, právoplatne neskončené obvodným úradom životného prostredia v sídle kraja, obvodným pozemkovým úradom v sídle kraja, obvodným lesným úradom v sídle kraja, obvodným úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správou katastra v sídle kraja do 30. septembra 2013, dokončí okresný úrad v sídle kraja, v ktorého územnom obvode mali sídlo obvodný úrad životného prostredia v sídle kraja, obvodný pozemkový úrad v sídle kraja, obvodný lesný úrad v sídle kraja, obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správa katastra v sídle kraja.

2. Rozhodnutím č. 2012/00420 zo dňa 23. novembra 2012 (č.l. 23) žalovaný pôv. označený ako Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici ako odvolací orgán príslušný v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. b) a § 59 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 326/2005 Z. z.“) postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil napadnuté rozhodnutie Obvodného lesného úradu (ďalej tiež v skratke „OLÚ“) v Brezne č. OLÚ-A/2012/00064 z 22. augusta 2012 a podané odvolanie zamietol.

3. Vydaniu prvostupňového rozhodnutia predchádzalo doručenie oznámenie žalobkyni o začatí konania vo veci nesplnenia povinnosti pri ochrane lesa v zmysle § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. a nedodržania Spoločného usmernenia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky na realizáciu opatrení podľa § 28 ods. 3 zákona zo dňa 28. marca 2008 č. 1586/2008-700, resp. 14037/2007-sopk zo dňa 28. marca 2008 (ďalej na účely rozsudku len „Spoločné usmernenie“).

Podľa oznámenia k týmto porušeniam malo dôjsť tým, že nebola uzatvorená zmluva o dielo medzi žalobkyňou a subjektom Lesy Slovenskej republiky, š.p. ako úspešným uchádzačom na predmet verejného obstarávania na službu pri realizácii opatrení vyplývajúcich z § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. V územnej pôsobnosti úradu sa jedná o prírodné rezervácie a národné prírodné rezervácie (ďalej na účely rozsudku tiež „PR“ alebo „NPR“) na území Lesov Slovenskej republiky, š.p., a to: Fabova hoľa, Martalúžka, Skalka a Pod Latiborskou hoľou.

4. Toto oznámenie bolo vyhotovené na základe podnetu Lesov Slovenskej republiky, š.p., generálne riaditeľstvo Banská Bystrica zo dňa 16. apríla 2012, podľa ktorého bola žalobkyňa podľa Spoločného usmernenia povinná uzavrieť dodávateľské zmluvy do 15. apríla roka realizácie opatrení, čo neurobila. Ďalej z obsahu správneho spisu vyplýva, že správny orgán si ako podklady svojho rozhodnutia zhromaždil rozhodnutia, ktorými nebola povolená výnimka v daných lokalitách Národnej prírodnej rezervácie, resp. nebola žiadaná táto výnimka zo strany subjektu Lesy Slovenskej republiky, š.p., ako aj korešpondenciu ohľadom realizačného projektu opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia podkôrneho hmyzu z chráneného územia s 5. stupňom ochrany.

5. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím OLÚ v Brezne z 22. augusta 2012 bola žalobkyni uložená pokuta 10.000 € za porušenie § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. a § 41 vyhlášky Ministerstva práce a sociálnych vecí Slovenskej republiky č. 453/2006 Z. z. o hospodárskej úprave lesov a ochrane lesa.

Podľa tohto rozhodnutia sa žalobkyňa mala dopustiť porušenia zákonných ustanovení tým, že v roku 2012 v ochranných pásmach PR Fabova hoľa, PR Martalúžka, NPR Skalka a NPR Pod Latiborskou

hoľou si nespĺnila povinnosti na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánom štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva.

Podľa § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby, zabezpečí v ochranných pásmach území s piatym stupňom ochrany organizácia ochrany prírody a krajiny. Vlastník, správca a obhospodarovateľ lesa je povinný strpieť vykonanie týchto opatrení.

Podľa § 64 zák. č. 326/2005 Z.z. v hore uvedenom znení orgán štátnej správy lesného hospodárstva uloží pokutu od 5.000 Sk do 3.000.000 Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá

- a) využíva lesné pozemky na iné účely ako na plnenie funkcií lesov bez rozhodnutia orgánu štátnej správy lesného hospodárstva o vyňatí alebo o obmedzení využívania, alebo znemožňuje, alebo obmedzuje ich využívanie na plnenie funkcií lesa (§ 7),

- b) neplní povinnosti pri ťažbe (§ 22 a 23), preprave dreva a jeho uskladňovaní (§ 24) alebo pri sprístupňovaní lesa a využívaní lesných ciest (§ 25),

- c) neplní povinnosti alebo opatrenia orgánov štátnej správy lesného hospodárstva alebo lesníckej ochrannárskej služby pri ochrane lesa (§ 28 a 29),

- d) použije na obnovu lesa alebo na zalesňovanie pozemkov vyhlásených za lesné pozemky reprodukčný materiál, ktorý nespĺňa podmienky ustanovené osobitným predpisom, 29)

- e) poškodzuje lesný majetok (§ 31 ods. 2) alebo inak sťažuje prevádzku lesného hospodárstva,

- f) porušuje povinnosti pri príprave a realizácii programu starostlivosti, pri vedení lesnej hospodárskej evidencie alebo pri poskytovaní údajov pre potreby informačného systému (§ 40 až 45),

- g) neplní iné povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo uložené na jeho základe, alebo opatrenia orgánov štátnej správy lesného hospodárstva a lesníckej ochrannárskej služby.

6. Prvostupňový správny orgán svoje sankčné rozhodnutie odôvodnil tak (č.l. 14), že na základe podnetu štátneho podniku Lesy Slovenskej republiky zo 16. apríla 2012 sa porušenia citovaných zákonných ustanovení žalobkyňa dopustila tým, že v roku 2012 v ochranných pásmach nebola povolená výnimka na spracovanie kalamitného dreva v dôsledku vetrovej a následnej podkôrnikovej kalamity

- PR Fabova hoľa: hoci Lesy Slovenskej republiky, š.p. spolu 5x požiadali orgány štátnej správy životného prostredia o udelenie výnimky,

- PR Martalúžka: 1.500 m³ (rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia č. 2011/00947-Ko zo dňa 19. novembra 2011 - ďalej na účely rozsudku tiež „KÚŽP“) ako aj 1.650 m³ (rozhodnutie KÚŽP v Banskej Bystrici č. 03/2012/521-Ko z 26. júla 2012),

- NPR Skalka a NPR Pod Latiborskou hoľou: hoci Lesy Slovenskej republiky, š. p. požiadali od roku 2005 spolu 6x o udelenie výnimky,

nesplnila povinnosti na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva.

Tým do roku 2009 vznikla na uvedených územiach taká situácia, ktorá vylučuje akúkoľvek technológiu na bezpečné vyhľadávanie, vyznačovanie a spracovanie aktívnych chrobačiarov. Stromy, ktoré odumreli, sa prirodzene lámu a znemožňujú bezpečný pohyb po ploche a vylučujú akúkoľvek ťažbu a asanáciu aktívnych chrobačiarov bez predchádzajúceho úplného odstránenia odumretých stromov.

7. Ďalej prvostupňové rozhodnutie odôvodnil tým, že poukázal na znenie § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. a na bod 7. Spoločného usmernenia, podľa ktorého je žalobkyňa povinná zabezpečiť na základe návrhu opatrení na ochranu lesa výber dodávateľa materiálu a prác; ak sa tieto budú realizovať dodávateľským spôsobom a uzavrieť dodávateľské zmluvy.

Tým, že štátny podnik Lesy Slovenskej republiky vykonal tieto opatrenia na svoje náklady, námietku žalobkyne, že tieto opatrenia boli vykonané, nezobral do úvahy.

8. Takisto prvostupňový orgán nebral do úvahy i námietky o nefunkčnosti systému financovania a problémy v procese verejného obstarávania. Podľa odôvodnenia vývoj a premnoženie podkôrneho hmyzu nie sú viazané na termíny verejného obstarávania a nedokonalejšieho legislatívny. Ochrana smrečín je

celoslovenský problém a nedodržiavaním základných zásad ochrany lesa v zmysle citovaných ustanovení zákona o lesoch dochádza k hynutiu celých komplexov lesov, bez ohľadu na stupeň ochrany prírody a vlastnícke práva k týmto porastom.

Štátny podnik Lesy Slovenskej republiky vypracoval realizačné projekty opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia podkôrneho hmyzu, ktoré boli zaslané lesníckej ochrannej službe a žalobkyni. Napriek vedomosti o nich a napriek tomu opatrenia nevykonala.

9. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že ide o tretie rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty žalobkyni, prvé dve boli v odvolacom konaní potvrdené a boli aj predmetom preskúmania v súdnom konaní, pričom žaloby boli zamietnuté.

Námietku neurčitosti výroku označil za neopodstatnenú, pretože napadnuté rozhodnutie rešpektovalo postup vymedzený v § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z., vychádzalo z obsahu Spoločného usmernenia pri rešpektovaní § 17 ods. 7 a § 22 ods. 6 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny.

10. Námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil ako účelovú snahu žalobkyne zbaviť sa zodpovednosti za preukázané porušenia príslušných ustanovení zák. č. 326/2005 Z. z.

Vzhľadom na nepovolenie výnimiek na vykonanie náhodných ťažieb dreva v citovaných chránených územiach s piatym stupňom ochrany, preukázateľnú potrebu vykonávania ochranných opatrení v lesoch pri súčasnom rešpektovaní ustanovenia § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z.z. dospel potom k jednoznačnému záveru, že žalobkyňa porušila svoje povinnosti aj v roku 2012.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

11. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa žalobu zo dňa 4. februára 2013.

12. Žalobkyňa prostredníctvom žaloby poukazovala na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov.

Tiež s poukazom na formuláciu výroku napadnutého rozhodnutia zdôraznila, že uvedený výrok prvostupňového orgánu (ani žalovaného) nekonkretizuje, ktoré konkrétne opatrenia a v akých termínoch mali byť vykonané, resp. zabezpečené, na ktorých konkrétnych územiach, aký následok mal nastať nevykonaním, resp. nezabezpečením opatrení žalobkyňou.

13. Vo vzťahu k výške pokuty žalobkyňa namietala, že nebola zdôvodnená vo vzťahu

- k jednotlivým konkrétnym opatreniam, ktoré neboli vykonané alebo zabezpečené,

- k jednotlivým územiám, na ktorých neboli vykonané, resp. žalobkyňou zabezpečené opatrenia, pričom v uvedenej súvislosti poukázala na rozsudky Krajského súdu v Žiline č. k. 24S/141/2010 z 20. septembra 2011 a Krajského súdu v Prešove č.k. 1S 46/2011 z 25. októbra 2011.

V uvedenej súvislosti žalobkyňa v zmysle § 65 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z. z. označila napadnuté rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné.

Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z.z. v citovanom znení pri ukladaní pokuty a určení jej výšky podľa § 64 sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností, na spoluprácu a prístup právnických osôb alebo dotknutých fyzických osôb - podnikateľov k odstraňovaniu následkov a k prijatým opatreniam.

14. Keďže napadnuté rozhodnutie sa opiera o rozhodnutia KÚŽP v Banskej Bystrici (vid' bod č. 6) a rozhodnutie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 6760/2011-2.2 z 30. septembra 2011, ktorými nebola povolená výnimka na spracovanie kalamity v príslušnom objeme (taktiež „nepovoľujúce rozhodnutia“), a tiež vychádza zo Spoločného usmernenia, podľa žalobkyne tieto rozhodnutia oprávňujú štátny podnik Lesy Slovenskej republiky postupovať pri ochrane lesa v ochranných pásmach PR Martalúžka, NPR Skalka a NPR Pod Latiborskou hoľou v intenciách Spoločného usmernenia na realizáciu opatrení podľa § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. až od roku 2013. Tento záver jej vyplýval z roho, že hore uvedené nepovoľujúce rozhodnutia nadobudli právoplatnosť v

dňoch 20. októbra 2011, 1. decembra 2011 a 23. augusta 2012 (t. j. z konca roku 2011 a z polovice roka nasledujúceho) a žalobkyňa z uvedeného dôvodu nemohla už od dátumu 31. augusta 2011 začať s vykonávaním uvedených opatrení v zmysle Spoločného usmernenia, t. j.

- podľa bodu 1 Spoločného usmernenia žalobkyňa musí do 31. augusta roka predchádzajúceho realizácii opatrení vypracovať identifikáciu územia a predložiť ju odbornému lesnému hospodárovi ako podklad na vypracovanie návrhu opatrení na ochranu lesa,

- podľa bodu 2 Spoločného usmernenia musí odborný lesný hospodár do 20. septembra roka predchádzajúceho realizácii opatrení vypracovať návrh opatrení na ochranu lesa a zaslať ho LOS a ŠOP SR a

- podľa bodu 4 Spoločného usmernenia žalobkyňa musí do 31. januára roka realizácii opatrení zaslať LOS stanovisko k návrhu opatrení na ochranu lesa.

Za takejto situácie žalobkyni v roku 2012 nevznikla povinnosť vykonať opatrenia v zmysle § 28 zák. č. 326/2005 Z. z.

15. Navyše napadnuté rozhodnutie sa nezaoberalo ani dĺžkou trvania nepriaznivého stavu, ani závažnosťou porušenia a ani nebralo do úvahy, že žalobkyňa nebola povinná vykonávať opatrenia v zmysle § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z.

16. Ďalej namietala, že v odôvodnení tak prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia nie je uvedené žiadne aktuálne platné rozhodnutie orgánu ochrany prírody o nepovolení výnimky pre PR Fabova hoľa. Iba rozhodnutia citované z troch po sebe idúcich rokov 2007, 2008 a 2009 zakázali realizáciu ťažbových zásahov vždy v konkrétnych jednotkách priestorového rozdelenia lesa (ďalej tiež „JPRL“) v samotnom území PR Fabova hoľa. To potvrdilo sezónnu dynamiku vývoja kalamitnej situácie v danom chránenom území a potrebu obhospodarovateľa lesa na ňu reagovať praktickým postupom asanačných opatrení v súlade s platnou legislatívou.

Od roku 2010 obhospodarovateľ nedisponuje pre PR Fabova hoľa aktuálne platným rozhodnutím orgánu štátnej správy ochrany prírody. Ak takéto rozhodnutie neexistuje, potom žalobkyňa v roku 2012 nebola a nie je povinná vykonávať ochranné opatrenia v ochrannom pásme PR Fabova hoľa.

17. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalobkyňa videla aj v tom, že žalovaný nezobral do úvahy skutočnosť, že návrh opatrení má vychádzať vždy v závislosti od vývoja podkôrníkovej situácie a nie v lokalitách a v objeme, ktorý bol aktuálny v minulých obdobiach, na ktorých už sú tieto obranné opatrenia neúčinné, resp. neefektívne.

18. Žalobkyňa ďalej namietala nezákonnosť postupu spočívajúca v tom, že správny orgán porušil § 33 ods. 2 Správneho poriadku tým, že pred vydaním rozhodnutia sa žalobkyňa nemohla vyjadriť k jeho podkladom, k spôsobu ich zistenia, a ani nemala možnosť navrhnúť doplnenie podkladov pre vydanie rozhodnutia vo veci.

Tohto porušenia sa mal dopustiť žalovaný, keďže na odvolacie konanie sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku primerane.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že námietka nezákonnosti spočívajúcej v nezrozumiteľnosti a neurčitosti výroku napadnutého rozhodnutia je nepodložená a účelová. Napadnuté rozhodnutie, resp. prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu obsahuje jasne časové obdobie, v ktorom došlo zo strany žalobkyne k porušeniu ustanovení zák. č. 326/2005 Z. z., ako aj vymedzenie predmetného územia.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s konkrétnym uvedením dotknutých právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo, pričom je formulovaný presne, určito, stručne a úplne. Vyjadruje vyriešenie veci, ktorá bola predmetom odvolacieho konania. Takisto odôvodnenie obsahuje všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie aj úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a tiež je tam uvedené, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

20. Námietka žalobkyne o nemožnosti dodržať termíny podľa Spoločného usmernenia neobstoja, pretože žalobkyni tieto povinnosti vznikli vzhľadom na rozhodnutie Ministerstva životného prostredia Slovenskej

republiky č. 8286/2009-2.1 zo dňa 19. novembra 2009 o nepovolení výnimky na vykonanie náhodnej ťažby, ale predovšetkým vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o ochrane prírody.

21. K žalobnej námietke neodôvodnenia uloženia pokuty v PR Fabova hoľa žalovaný uviedol, že s touto sa vyrovnal už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s dôrazom na list štátneho podniku Lesy Slovenskej republiky (zo 16. septembra 2011), ktorým bol žalobkyni zaslaný na vyjadrenie návrh opatrení na ochranu lesa v ochrannom pásme PR Fabova hoľa v súlade s bodom č. 2 Spoločného usmernenia, ako aj na stanovisko žalobkyne k uvedenému návrhu zo dňa 23. januára 2012, ktoré zaslala Národnému lesníckemu centru, Stredisku lesníckej a ochranárskej služby Banská Štiavnica v súlade s bodom č. 4 Spoločného usmernenia.

22. K žalobnej námietke o nedostatočnom odôvodnení výšky uloženej pokuty žalovaný uviedol, že ide o zmes právnych formulácií bez podstatného dopadu na skutočnosť, ktorá bola rozhodujúca pre uloženie pokuty.

Tiež konštatoval, že forma zdôvodnenia výšky pokuty nie je upravená právnym predpisom.

23. K žalobnej námietke procesného pochybenia, t. j. odňatia možnosti vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, žalovaný uviedol, že postupoval podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku.

Nakoľko nezistil potrebu doplniť doterajšie konanie a žalobkyňa bola v prvostupňovom konaní vyzvaná na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a súčasne bola žalovaným oboznámená so začatím odvolacieho konania, tak sa jej vytvoril priestor na prípadné doplnenie jej vyjadrení a opätovné oboznámenie sa s tým istým podkladom pre vydanie rozhodnutia.

24. V závere zdôraznil, že žalobkyňa proti rozhodnutiam právneho predchodcu žalovaného KLÚ v Banskej Bystrici podala spolu 6 žalôb, pričom napadnuté rozhodnutia boli potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici v konaní pod

- sp.zn. 23S/4/2011 potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/21/2011, a

- ďalej rozsudkami sp.zn. 23S/9/2012, 23S/146/2012 a 23S/147/2012.

B)

25. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie a rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

26. S poukazom (na str. 9 až 11 odôvodnenia rozsudku krajského súdu) na ustanovenia § 11, § 17 ods. 3 a 7 zák. č. 543/2002 Z.z., § 28 ods. 1 až 3, § 29, § 64 písm. c) a § 65 ods. 1 a 4, § 66 písm. h), § 67 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z.z., § 1 písm. m), § 42 ods. 1, § 43 ods. 5 vyhlášky č. 453/2006 Z. z. Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky o hospodárskej úprave lesov a o ochrane lesa (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. 453/2006 Z.z.“) a § 47 ods. 2 Správneho poriadku krajský súd konštatoval nasledujúce závery (viď najmä str. 12 a 13 odôvodnenia rozsudku krajského súdu):

„Výrok rozhodnutia o správnom delikte je zložený z rozhodnutia o tom, že účastník konania svojím konaním alebo opomenutím plnenia povinností naplnil objektívnu stránku iného správneho deliktu, t.j. o tom, že spáchal iný správny delikt a z rozhodnutia o tom, aká sankcia sa mu za spáchanie tohto iného správneho deliktu ukladá. Správne rozhodnutie musí byť vo výroku určité, konkrétne a zrozumiteľné, nakoľko sa ním rozhoduje o právach a povinnostiach alebo o právom chránených záujmoch fyzických či právnických osôb. Nevyhnutnými náležitosťami výroku o inom správnom delikte, keďže ide o rozhodnutie v oblasti správneho trestania, je popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania s takou špecifikáciou, ktorá je nevyhnutná na to, aby nemohol byť daný skutok zaměnený s iným skutkom a ktorá tým zabráni prípadnému opakovanému postihu. Uvedenou problematikou náležitostí výroku o inom správnom delikte sa zaoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky. Sú preto k otázke dostatočnej určitosti a zrozumiteľnosti výroku správneho rozhodnutia o inom správnom delikte odkazuje na argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/28/2007, z ktorého cituje nasledovné: „Výrok rozhodnutia predstavuje

najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. Najvyšší súd pri posudzovaní vecí vychádzal z nasledovných východísk. V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvozené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prítomnosti postihu delikventa. Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. U priestupkov je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zaměnený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou. Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom SR. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.). Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potvrdené poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i

judikatura Európskeho súdu pre ľudské práva. Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zaměnený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).“

Podľa § 17 ods. 7 zák. č. 543/2002 Z.z. v hore citovanom znení platí, že ak ochranné pásmo prírodnej rezervácie (§ 22) alebo ochranné pásmo národnej prírodnej rezervácie (§ 22 ods. 2) nebolo vyhlásené podľa odseku 3, je ním územie do vzdialenosti 100 m smerom von od jej hranice a platí v ňom tretí stupeň ochrany (§ 14).

Podľa § 28 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z. z. v hore citovanom znení obhospodarovateľ lesa je povinný vykonávať preventívne opatrenia s cieľom predchádzať poškodeniu lesa a vykonávať ochranné a obranné opatrenia pred škodami spôsobovanými škodlivými činiteľmi, najmä

- a) zabezpečiť zisťovanie a evidenciu výskytu a vývoja škodlivých činiteľov, a nimi spôsobeného poškodenia lesa; pri ich nadmernom výskyte bezodkladne informovať orgán štátnej správy lesného hospodárstva a orgán štátnej odbornej kontroly ochrany lesa (§ 29),
- b) vykonávať preventívne opatrenia na zabránenie nadmerného rozšírenia biotických škodlivých činiteľov, zabezpečenie stability a odolnosti lesných porastov,
- c) prednostne odstraňovať z lesných porastov choré a poškodené stromy, ktoré môžu byť zdrojom zvýšenej početnosti biotických škodlivých činiteľov okrem území s piatym stupňom ochrany,
- d) uprednostňovať šetrné postupy a prípravky na ochranu lesa s osobitným dôrazom na biologické a biotechnické postupy pri ochrane pred škodami spôsobovanými biotickými škodlivými činiteľmi,
- e) hospodáriť v lesoch pod vplyvom imisií podľa hospodárskych opatrení konkretizovaných v programoch starostlivosti o lesy tak, aby sa zmiernili negatívne dôsledky ich pôsobenia,
- f) vykonávať opatrenia na zamedzenie škôd spôsobených zverou,
- g) vykonávať preventívne opatrenia proti vzniku lesných požiarov,
- h) hospodáriť v lese tak, aby neohrozil lesy iných vlastníkov,
- i) plniť ďalšie opatrenia pri ochrane lesa uložené orgánom štátnej správy lesného hospodárstva alebo orgánom štátnej odbornej kontroly ochrany lesa (§ 29).

Podľa § 66 písm. h) zák. č. 326/2005 Z.z. všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví podrobnosti o zásadách ochrany lesa pred vplyvom imisií, abiotických a biotických škodlivých činiteľov, opatreniach na ochranu lesov vrátane ochrany lesa pred požiarom (§ 28).

Podľa § 43 ods. 5 vyhl. č. 453/2006 Z. z. opatrenia na zabránenie šíreniu a premnoženiu škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola náhodná ťažba povolená, sa zabezpečujú podľa návrhu hospodára, ktorý posúdi lesnícka ochranná služba.

27. V súvislosti s uvedeným krajský súd súhlasil s časovým aj miestnym vymedzením spáchaného skutku, nakoľko spĺňa kritéria určitosti a zrozumiteľnosti (t. j. rok 2012 a ochranné pásma PR či NPR). Avšak spôsob spáchania skutku, ktorý mal spočívať v nečinnosti, t. j. v opomenutí určitých povinných konaní je však podľa krajského súdu vymedzený len všeobecne, t. j. že žalobkyňa nesplnila povinnosti na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany. Takéto vymedzenie spôsobu spáchania iného správneho deliktu pre chýbajúci opis opomenutých povinností spôsobuje neurčitosť výroku a tým jeho nezrozumiteľnosť.

28. Krajský súd pri svojom právnom názore vychádzal z toho, že ustanovenie § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z.z. neukladá napríklad prostredníctvom zoznamu opatrení konkrétne povinnosti, ktoré má žalobkyňa zabezpečiť za účelom ochrany lesa. Zo znenia tohto ustanovenia bez najmenších pochyb pre krajský súd jasne vyplýva, že povinnosť zabezpečiť opatrenia na zabránenie šíreniu škodcov možno splniť zabezpečením rôznych druhov konkrétnych činností, ktoré budú závislé vždy od konkrétneho stavu škodcov na územiach s piatym stupňom ochrany.

V súlade so zákonným splnomocnením dotknuté upravilo aj podrobnosti o opatreniach na ochranu lesov (§ 41 až § 46 vyhl. č. 453/2006 Z.z.), pričom zákon na žalobkyňu preniesol len tie z povinností týkajúce sa ochrany lesa, ktorými sa zabezpečí ochrana lesa pred šírením škodcov z území s 5. stupňom ochrany pod podmienkou nepovolenia ťažby. V zmysle § 43 ods. 5 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. žalobkyňa tak ale nemôže robiť svojvoľne, ale je povinná zabezpečovať opatrenia na zabránenie šíreniu a premnoženiu

škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany po naplnení uvedených predpokladov zákona, iba podľa návrhu hospodára, ktorý posúdi lesnícka ochranná služba.

29. Z uvedeného krajského súdu vyplynulo, že existujúca právna úprava výber opatrení potrebných na zabránenie šírenia škodcov z území s 5. stupňom ochrany zveruje do rúk odbornej správy lesov, konkrétne odborného lesného hospodára, ktorým je v zmysle § 47 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z. z. registrovaná fyzická osoba odborne spôsobilá na výkon činností uvedených v § 48 zák. č. 326/2005 Z. z.

Žalobkyňa, ako taká, má zo zákona len povinnosť, aby opatrenia, ktoré uvedené subjekty určili, zabezpečila. Na tom nič nemení skutočnosť, že podľa Spoločného usmernenia sa obidve ministerstvá zhodli na tom, že žalobkyni zároveň ukládajú povinnosť vypracovať identifikáciu území, ktoré spĺňajú podmienky podľa § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z., a to ako podklad pre vypracovanie návrhu opatrení a to vždy do 31. augusta v roku.

30. V súvislosti s uvedeným krajský súd zdôraznil, že v správnom konaní nebolo zisťované, či a ak áno, aké opatrenia boli určené návrhmi hospodára, ktoré posúdila lesnícka ochranná služba pre jednotlivé územia s 5. stupňom ochrany uvedené vo výroku rozhodnutia.

Správny orgán sa obmedzil len na zistenie, že takýto návrh opatrení bol vypracovaný štátnym podnikom Lesy Slovenskej republiky a posudzovaný lesníckou ochrannou službou (len pre PR Fabova hoľa), resp. že s týmto návrhom bola žalobkyňa oboznámená.

31. Z vyššie uvedeného pre krajský súd vyplynulo, že výrok neobsahujúci konkretizáciu skutku vymenovaním opatrení určených v zmysle § 43 ods. 5 vyhl. č. 453/2006 Z. z. nie je preskúmateľný pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť.

32. Námietky žalobkyne, že

- v odôvodnení sa neuvádza, že jedno z predchádzajúcich rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni je napadnuté žalobou,
 - žalobkyňa žiadne povinnosti v zmysle § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. nemala,
 - žalobkyňa nebola odvolacím orgánom vyzvaná, aby sa vyjadrila k podkladom druhostupňového rozhodnutia (v odvolacom konaní nebolo vykonané žiadne doplnenie dokazovania ani dodatočné zistenie ďalších podkladov pre napadnuté rozhodnutie a žalobkyňa bola vyzvaná pred vydaním prvostupňového rozhodnutia),
- krajský súd vyhodnotil ako irelevantné.

33. Najmä v súvislosti s druhou v poradí krajský súd konštatoval, že žalobkyňa povinnosti zabezpečiť opatrenia na ochranu lesa pred šírením škodcov z území s 5. stupňom ochrany v zmysle výkladu ustanovenia § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. mala až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým by bola obhospodarovateľovi lesa povolená výnimka.

Krajský súd zdôraznil základné pravidlo, že ochranné opatrenia spravidla predstavujú činnosti, ktoré sú na územiach s 5. stupňom ochrany zakázané (najmä je zakázané zasahovať do lesného porastu a poškodiť vegetačný a pôdny kryt). Preto zákon preniesol na žalobkyňu povinnosť zabrániť, aby sa z takýchto území šírili do okolia škodcovia. Len výnimočne, pokiaľ príslušný orgán obhospodarovateľovi povolí výnimku vykonania náhodnej ťažby alebo iných zakázaných činností, môže obhospodarovateľ vykonať opatrenia na ochranu lesa sám. Preto zo znenia citovaného § 28 ods. 3 a § 28 ods. 2 zák. č. 326/2005 Z. z. nevyplýva, že povinnosť na žalobkyňu prechádza až na základe negatívneho rozhodnutia o žiadosti o povolení výnimky.

34. Ďalej krajský súd súhlasne so žalobkyňou dospel k právnomu záveru, že keď žalovaný v odôvodnení rozhodnutia v rozpore s § 47 Správneho poriadku neuviedol dôvody pre výšku uloženej sankcie, potom napadnuté rozhodnutie trpí namietanou vadou.

Preto prisvedčil žalobkyni, že výška pokuty bola odôvodnená len tým, že správny orgán prihliadol na spôsob a čas trvania a možné následky bez toho, aby tieto skutočnosti vôbec konkretizoval a akokoľvek vyhodnotil a tým, že prihliadol na skutočnosť, že išlo o opätovné nesplnenie povinnosti. Navyše napadnuté rozhodnutie v časti uloženia sankcie neobsahuje ani úvahu, ktorou sa správny orgán

spravoval pri hodnotení skutočností a ani hodnotenie týchto skutočností vo vzťahu k výške uloženej pokuty. Na uvedenom základe aj v tejto časti je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, a preto napadnuté, ako aj prvostupňové rozhodnutie krajský súd zrušil v zmysle § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p.. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z.z. pri ukladaní pokuty a určení jej výšky podľa § 64 sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností, na spoluprácu a prístup právnických osôb alebo dotknutých fyzických osôb - podnikateľov k odstraňovaniu následkov a k prijatým opatreniam.

C)

35. K napadnutému rozsudku pripojil jeden z členov konajúceho senátu krajského senátu odlišné stanovisko. Predovšetkým nesúhlasil s námietkou žalobkyne, podľa ktorej formulácia výroku nespĺňa zákonné atribúty pre výrok správneho rozhodnutia, nakoľko z neho nie je zrejmé, že ktoré konkrétne opatrenia žalobkyňa nerealizovala. proti tomuto člen senátu kladie dôraz na objektívny charakter zodpovednosti žalobkyne, ktorá nastupuje priamo zo zákona po nepovolení výnimky na vykonanie náhodnej ťažby.

Výrok OLÚ v Brezne označil za jasný vo vzťahu k porušeniu povinnosti, časového a miestneho určenia. Ochranné opatrenie boli bližšie špecifikované v návrhu hospodára, ktorý posúdila lesnícka ochranná služba a tieto boli žalobkyni doručené a žalobkyňa sa k nim aj vyjadrovala.

36. Tiež podľa člena senátu neobstoí námietka žalobkyne, podľa ktorej výška pokuty nebola zdôvodnená, pretože z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že prihliadol na spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností ako ajna skutočnosť, že žalobkyňa si opätovne neplnila povinnosti, za ktoré jej už bola opakovane uložená pokuta dňa 30. augusta 2010 a dňa 19. augusta 2011.

Takisto z dôvodov pre neho vyplýva, že v ochranných pásmach naďalej kalamita trvá, kalamitná situácia a podkôrny hmyz sa naďalej šíri z územia rezervácií do okolitých lesných biotopov. Lesy vykonali ochranné opatrenia v ochranných pásmach na svoje náklady.

III.

Odvolanie žalovaného stanoviská

A)

37. Vo včas podanom odvolaní z 18. októbra 2013 (č.l. 75) proti rozsudku krajského súdu v celosti žalovaný (Odbor opravných prostriedkov) vyjadril nesúhlas s tým, že výrok žalobou napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľný pre jeho neurčitost' a výška uloženej pokuty je neodôvodnená.

Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalovaného.

38. Podľa žalovaného s dôrazom na pripojené prílohy pri odôvodňovaní 1. námietky zdôraznil, že

- boli vydané 2 predchádzajúce a súčasné napadnuté rozhodnutie o uložení pokuty, pričom žalobkyňa proti všetkým týmto konaniam argumentovala námietkou neúplnosti výrokovej časti,

- prvé rozhodnutie o pokute bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím KLÚ v Banskej Bystrici č. 2010/00433 z 19. novembra 2010 a v nasledujúcom súdnom prieskume rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžp/21/2011 z 18. apríla 2012 bol potvrdený rozsudok krajského súdu, ktorý predmetnú žalobu zamietol,

- druhé rozhodnutie o pokute bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím KLÚ v Banskej Bystrici č. 2011/00437 zo 7. decembra 2011 a v súdnom prieskume rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžp/23/2012 z 27. februára 2013 bol potvrdený rozsudok krajského súdu, ktorý predmetnú žalobu zamietol,

- pri treťom rozhodnutí preto žalovaný vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 4 Správneho poriadku o precedenčnej istote,

pri odôvodňovaní 2. námietky uviedol obdobné argumenty, a navyše

- citoval relevantnú časť z uvedených rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde z výrokových častí tiež vyplýva konkretizácia príslušných správnych deliktov, na ktoré skutočnosti nesporne nadväzuje i dôvodová časť predmetných správnych rozhodnutí, kde správny orgán uvádza

transparentným spôsobom konanie, či nekonanie žalobkyne, v dôsledku ktorého došlo k naplneniu skutkovej podstaty iného správneho deliktu. Rovnako i výška pokuty vzhľadom na zistený skutkový stav a jeho okolnosti bola podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uložená v súlade s ust. § 65 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z. z. na spodnej hranici jej výšky. Taktiež zdôvodnenie výšky uloženej sankcie žalobcovi krajským súdom vychádza zo zásad logického uvažovania, keďže výška uloženej sankcie bola uložená na spodnej hranici, a preto ani príslušné námietky žalobcu by nemali privodiť priaznivejšie rozhodnutie.“

- s uvedeným názorom sa stotožnil aj jeden člen senátu (viď odlišné stanovisko člena senátu k veci).

Podľa § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. v znení účinnom v čase údajného vykonania činností žalobcu opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby, zabezpečí v ochranných pásmach území s piatym stupňom ochrany organizácia ochrany prírody a krajiny. 43) Vlastník, správca a obhospodarovateľ lesa je povinný strpieť vykonanie týchto opatrení..

39. Záverom žalovaný navrhol odvolaciemu súdu zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

B)

40. Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 21. novembra 2013 (č.l. 94) vyplýva, že s dôvodmi žalovaného nesúhlasí a stotožňuje sa s právnym názorom krajského súdu, že prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho neurčitosť a pre nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty.

Ďalej zdôraznila, že zotrváva na svojich právnych názoroch prezentovaných pred prvostupňovým súdom.

41. Záverom žalobkyňa požadovala potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu a uplatnila si nárok na náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo vyčíslenej sume 165,56 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“), pričom prihliadol aj na obsah rozsudkov Krajského súdu v Prešove z 25. októbra 2011 č.k. 1S/46/2011-74 (č.l. 33), Krajského súdu v Žiline z 20. septembra 2011 č.k. 20S/141/2010-105 (č.l. 43), Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. februára 2013 č.k. 23S/146/2012 - 64 ako aj Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžp 21/2011 zo dňa 18. apríla 2012, sp. zn. 2Sžp 23/2012 zo dňa 27. februára 2013, resp. k sp. zn. 8Sžo 28/2007.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženia sankcie vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil z iných dôvodov.

43. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobkyne),

t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

44. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobkyne (§ 250j ods. 2 O.s.p.) ako aj so stanoviskami zvyšného účastníka, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

45. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či je možné výrokovú časť napadnutého rozhodnutia ako aj argumenty odôvodňujúce výšku uloženú pokutu označiť za nepreskúmateľné alebo nie, a s tým súvisí aj otázka, ako odpovedať na odlišnú judikatúru krajských súdov vyslovenú v obdobných veciach žalobcu.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

46. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20. januára 1999)] nehospodárne.

47. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

48. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že konania o uložení sankcií v svojej podstate predstavujú tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

1) K nepreskúmateľnosti ako takej:

49. Vo vzťahu k preskúmanej veci musí Najvyšší súd zdôrazniť, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z aplikácie ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. na napadnuté rozhodnutie správneho orgánu s podporou argumentácie obsiahnutej v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžo/28/2007 s tým záverom, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním (viď aplikácia § 47 ods. 2 Správneho poriadku vykonaná v bode č. 26).

V súvislosti s uvedeným právnym názorom, t. j. konkrétne nepreskúmateľnosti jeho výrokovej časti z titulu absencie priestupkovej skutkovej vety, Najvyšší súd poukazuje na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, z ktorej vyplývajú nasledujúce závery.

50. Orgány súdnej moci, rovnako ako iné orgány štátnej moci sú limitované ústavnou maximou zakotvenou v čl. 2 ods. 2 ústavy, t.j. jej zverenú moc pochádzajúcu od ľudu (občanov) môžu a musia vykonávať ústavno-súladným spôsobom (*secundum et intra constitutionis*) a v tomto priestore dbať na rozsah (pôsobnosť vo forme úloh) a spôsobom (právmoc na výkon konkrétnych oprávnení konať), ktorý ustanoví zákon, čo je protikladom ústavnej slobody „konaj ako chceš, ibaže ti to ľud prostredníctvom svojich zástupcov zakáže (*iura merae facultatis*)“.

Osobitné požiadavky ústavodárcu kladie na riadny výkon súdnej moci, t.j. tej časti moci suveréna zameranej na riadny výkon práva, t.j. bdiť pri uvedení jednotlivých právnych noriem do života jednotlivcami a orgánmi štátu.

51. Správne súdnictvo je oprávnené vykonávať negatívny výkon exekutívy, t.j. rušiť či moderovať negatívne zásahy výkonnej moci do sféry subjektívnych práv jednotlivca vrátane ich oprávnených záujmov. Každý takýto prejav súdnej moci musí byť založený na argumentoch, ktoré svojou presvedčivosťou budú podporovať ideu panstva práva zakotvenú v čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy. Opačný prístup k plneniu ústavou zverenej pôsobnosti podkopáva dôveru jednotlivcov v riadny výkon súdnej moci. K tomuto účelu zákonodarca zveril správne súdnictvu celkom päť navzájom odlišných a autonómnych nástrojov (zrušovacích dôvodov), ktorými na základe vznesených žalobných bodov testuje zákonnosť napadnutého rozhodnutia vrátane jeho postupu.

52. Ústava a tiež medzinárodné dokumenty kladú vysoký dôraz na prístupnú a efektívnu (inak povedené spravodlivú) súdnu ochranu (čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 2, resp. čl. 152 ods. 4 ústavy).

Zákonodarca pri tvorbe zrušovacieho dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. formuloval svoj úmysel nasledovne :

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby došiel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

53. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca vychádzajúc z pojmu „rozhodnutie je nepreskúmateľné“ nepripúšťa nepreskúmateľnosť separátnej časti rozhodnutia (samozrejme iba v tom prípade, ak sa rozhodnutie správneho orgánu vnútorne nečlení na viacero autonómnych rozhodnutí), čo je však v prejednávanej veci prelomené štruktúrou rozhodnutia v správnom trestaní, t.j. jeho časťou o administratívnoprávnej zodpovednosti a časti o sankcii.

Hore uvedený záver podporuje judikatúra Najvyššieho súdu s dôrazom na prípustnosť výnimky:

„Ak krajský súd vysloví zrušujúci dôvod podľa písm. d), tento zrušujúci dôvod vylučuje vysloviť aj súčasne zrušujúci dôvod podľa písm. a), ibaže by to štruktúra rozhodnutia výnimočne umožňovala.

Neprispôsobenie argumentácie v odôvodnení súdu v tom duchu, aby bolo z nej zrejmé, ktorá časť odôvodnenia sa týka ktorého zrušovacieho dôvodu, je nutné vyhodnotiť ako zásadný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle písm. f).“

(napríklad rozsudok sp.zn. 1 Sžr 134/2011 zo dňa 10. júla 2011)

54. V súvislosti s uvedeným je nutné uviesť, že súdna judikatúra na prvom mieste nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu spája s nedostatkom dôvodov, a to aj keď tento závažný argument bol účastníkmi zamlčaný (viď sp.zn. 1 Sžr 8/2011 z 15.05.2012). Na tomto mieste je nutné opätovne spomenúť (viď aj bod č. 46) klasickú judikatúru ESLP (najmä vo veci účastníkov Garcia Ruiz v. Španielsko), ktorej dodržiavanie pri poskytovaní súdnej ochrany ESLP starostlivo preveruje. Podľa spomenutej konštantnej judikatúry bola nastolená trvalá požiadavka vysporiadať sa nie so všetkými, ale iba s relevantnými argumentmi účastníka konania. Z uvedenej judikatúry preto pre správne súdnictvo vyplýva záver, že:

1. na každý relevantný argument účastníka musí správny orgán primerane reagovať, tzn. vo svojom odôvodnení musí presvedčivým spôsobom ponúknuť účastníkovi konania odpoveď, či je jeho argument dôvodný, a aký záver z toho pre konanie o jeho návrhu (resp. nároku) vyplýva;
2. aj na každý irelevantný argument účastníka (žiadateľa) musí správny orgán reagovať minimálnym spôsobom, tzn. stručne objasniť, prečo je argument žiadateľa nedôvodný.

55. Obdobne aj Najvyšší súd prostredníctvom svojej staršej judikatúry dostatočne jasne vytýčil nasledujúcu definíciu minimálnych kritérií odôvodnenia orgánu verejnej správy (najmä rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5SžI 1/2009):

Odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu o ...splnení formálnej a materiálnej podmienky v dostatočnom rozsahu, tzn. že priemernému adresátovi je daná možnosť z mu predloženého odôvodnenia pochopiť na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav, správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti.

56. Pokiaľ preskúmané rozhodnutie orgánu verejnej správy nebude spĺňať hore uvedenú definíciu, potom je nepreskúmateľné, čo môže byť zapríčinené tak nedostatkom dôvodov alebo zmatečnosťou (nezrozumiteľnosťou) vzťahu výrokovej časti k odôvodneniu rozhodnutia.

Odpoveď na otázku, kedy je rozhodnutie orgánu verejnej správy nepreskúmateľné z titulu nedostatku dôvodov Najvyšší súd vyslovil nasledovne (m.m. sp.zn. 1Sžso 23/2010):

„Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú skutkovo a právne objasniť právne názory vedúce konajúci správny orgán k prijatiu výrokovej časti rozhodnutia, tzn. že

- ide teda o také vady skutkových zistení a na to nadväzujúcej aplikácie príslušnej právnej normy, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné, a že
- existuje stav „absencie“, ktorý nutne vedie k nepochopeniu rozhodovacích dôvodov.“

57. Svojím rozhodnutím tak Najvyšší súd ponúkol pre správny orgán dvojkritériálny test (bližšie viď najmä rozsudok sp.zn. 1 Sžr 66/2013), a to vo forme:

1. kritéria: poznanie, či sa počas rozhodovania o návrhu vyhol takým vadám skutkových zistení spojených s výberom právnej normy (tzn. právneho ustanovenia), ktoré vady mu bránia na základe logických metód pochopiť záver vyslovený vo výroku rozhodnutia (nezrozumiteľnosť vo forme relatívneho nedostatku dôvodov), a ďalej

2. kritéria: poznanie, že v odôvodnení sa nenachádzajú žiadne relevantné dôvody (tzn. logické súdy nadobudnuté správnym orgánom riadnym vyhodnotením podkladov rozhodnutia získaných v úplnom rozsahu a korešpondujúce s predpokladmi právnej normy, o ktorej vhodnosti aplikácie na zistený skutkový stav neexistujú pochybnosti), ktoré by umožnili pochopiť záver vyslovený vo výroku rozhodnutia (absolútny nedostatok dôvodov).

2) K nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia:

58. Je nepochybné, že v prejednávanej veci sa opätovne preskúmavala v inej lokalite jednak administratívnoprávna zodpovednosť za porušenie predpisov správneho práva, tzn. vina konajúceho subjektu za spáchanie iného správneho deliktu, a jednak sa preskúmavala peňažná výška uloženej

sankcie.

59. Otázku administratívnoprávnej zodpovednosti je nutné riešiť s prihliadnutím na tvrdenú skutkovú podstatu iného správneho deliktu. V prejednávanej veci bola na základe prvostupňového rozhodnutia OLÚ v Brezne č. OLÚ-A/2012/00064 z 22. augusta 2012 prostredníctvom právnej kvalifikácie identifikovaná nasledujúca skutková podstata iného správneho deliktu [Najvyšší súd z výrokovej časti rozhodnutia cituje]:

„Obvodný lesný úrad v Brezne, ako prvostupňový orgán štátnej správy v konaní podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. p) zákona o lesoch, v súlade s ustanovením § 64 písm. c) a § 65 ods. 4 citovaného zákona Ukladá ŠOP SR pokutu vo výške 10 000 Eur (slovom desaťtisíc eur) za porušenie ustanovenia § 28 ods. 1 zákona o lesoch a § 41 Vyhlášky MP SR č. 453/2006 Z. z. o hospodárskej úprave lesov a o ochrane lesa. Porušenia citovaných zákonných ustanovení sa ŠOP SR dopustila tým, že v roku 2012 v ochranných pásmach Prírodnej rezervácie Fabova hoľa, Prírodnej rezervácie Martalúзка, Národnej prírodnej rezervácie Skalka a Národnej prírodnej rezervácie Pod Latiborskou hoľou nesplnila povinnosti na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva.

Podľa § 65 ods. 5 a 7 zákona o lesoch je pokuta splatná do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, je príjmom štátneho rozpočtu a bude odvedená na účet Krajského lesného úradu v Banskej Bystrici, č. účtu“

60. Z citovaného textu výrokovej časti je nepochybné, že prvostupňový správny orgán a následne aj žalovaný vymedzili zodpovednosť žalobkyne za porušenie § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z.z. a § 41 vyhl. č. 453/2006 Z.z.

Samotná skutková podstata iného správneho deliktu, ktorá je pričítaná na ťarchu žalobkyne, a t.j. aj jeho právna kvalifikácia je však zakotvená v ustanovení § 64 písm. c) zák. č. 326/2005 Z. z., ktorý je vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia „vložený“ bez bližšieho vysvetlenia.

61. Správny poriadok, ktorého podporné pôsobenie zák. č. 326/2005 Z.z. výslovne nevyklučuje, kladie prostredníctvom ustanovenia § 47 v spojení s § 3 (Základné pravidlá konania) Správneho poriadku na písomné vyhotovenie výrokovej časti rozhodnutia prísne kritériá.

Neopomenuteľnou náležitosťou výrokovej časti rozhodnutia o tom, že bol spáchaný delikt (čo ani nebolo podľa odvolacieho súdu vo vyššie citovanej výrokovej časti konštatované), je uvedenie príslušného právneho ustanovenia (resp. ustanovení), ktoré nezameniteľným spôsobom a jasne právne kvalifikuje spoločensky nežiaduce, t.j. zakázané správanie sa páchatel'a spolu s jeho právnymi následkami vo forme uloženia sankcie podľa druhu a jej výšky.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

62. Žalovaný však tak nekonal. Naopak, zdôrazňovaním iba objektívnej stránky skutkovej podstaty deliktu doplneného opisom skutku, t.j. nedostatkom dôvodov uviedol žalobkyňu do omylu, že sa dopustila skutku, ktorý však nie je priamo vymedzený ako priestupok, či iný správny delikt.

Navyše tzv. skutková veta (t.j. slovný opis priebehu, miesta, času a spôsobu spáchania skutku) sa v prejednávanej veci vo výrokovej časti uvádza iba u priestupkov (a contrario § 63 ods. 7 zák. č. 326/2005 Z.z.), a preto je nadbytočné (hoci toto zákonodarca správneho orgánu výslovne nezakazuje) požadovať pri správnych deliktov vymedzených v zák. č. 326/2005 Z.z., aby skutková veta bola súčasťou výroku rozhodnutia.

63. Práve v hore uvedenom zákonom ustanovení vidí konajúci senát Najvyššieho súdu zákonný dôvod na odklon od rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžo/28/2007.

Následne Správny poriadok neumožňuje (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky), aby uvedené právne pochybenie (tzn. uvedenie právneho dôvodu zakázaného

konania žalobcu) v ďalšom správny orgán odstránil tým, že by v odôvodnení potom svoju výrokovú časť po tejto stránke doodôvodňoval.

Podľa § 63 ods. 7 zák. č. 326/2005 Z.z. na priestupky [podľa tohto zákona o lesoch- poznámka odvolacieho súdu] a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.

64. Práve v tomto pochybení vidí sa Najvyšší súd odkláňa od argumentácie krajského súdu, ktorú vo zvyšku uznáva ako právne správnu a v tomto vidí vyššie uvedený iný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Preto Najvyšší súd konštatuje, že v zmysle hore uvedených právnych názorov vyslovených v svojej doterajšej judikatúre napadnuté rozhodnutie žalovaného ako celok (nie ako výroková časť) vykazuje také nedostatky, pre ktoré by si Najvyšší súd mal osvojiť právny názor krajského súdu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

65. V zmysle vyššie citovaného (viď bod č. 57) 1. kritéria Najvyšší súd konštatuje, že rovnako ako krajský súd nezistil výskyt takých skutkový vád, ktoré by evidentne signalizovali nesprávny výber právnej normy v spojení so záverom vysloveným vo výroku napadnutého rozhodnutia.

Avšak podľa ďalej uvedeného 2. kritéria Najvyšší súd zdôrazňuje, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nachádza citácia množstva právnych ustanovení, o vhodnosti aplikácie ktorých na zistený skutkový stav vznikajú v spojení so záverom vysloveným vo výroku tohto rozhodnutia pochybnosti; viď najmä štruktúra a argumentačná technika, ktorú žalovaný využil v napadnutom mnohostranovom rozhodnutí.

3. K absencii konkretizácie skutku :

66. Krajský súd na str. 13 odôvodnenia vytýkal žalovanému, že

„ Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).“

67. Najvyšší súd musí v súvislosti s takýmito závermi a s poukázaním na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžpu 1/2009) zdôrazniť, že explicitne vyjadrenú požiadavku na presný opis skutku, a to špecifikáciou miesta, času a spôsobu jeho priebehu, zakotvuje iba zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch prostredníctvom svojho ustanovenia § 77.

Touto špecialitou „expressis verbis“ prelamuje subsidiárne pôsobenie Správneho poriadku.

Podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

68. Základným argumentom, z ktorého krajský súd vychádzal, je nápadná podobnosť správneho trestania s trestaním upraveným normami trestného práva hmotného a procesného. Z uvedeného potom vychádza záver krajského súdu s odkazom na vybranú doterajšiu judikatúru slovenských súdov, že pre nezameniteľnú konkretizáciu deliktu osoby z neho obvinenej s iným správnym deliktom, ktorých obdobných deliktov má byť veľké množstvo (a práve z tohto titulu hrozí ich možná zameniteľnosť, a následné komplikácie pri aplikácii zásady litispendencie, resp. zásady res iudicata), nie je možné pripustiť absenciu tzv. skutkovej vety vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu pri výkone správneho trestania a uspokojiť sa iba s opisom miesta, času a spôsobu konania v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu.

Všetky takto sformulované úvahy nepriamo vychádzajú z pripustenia existencie medzery v zákone (vacuum et silentio legis), ktorú je nutné a súčasne možné preklenúť výkladovou praxou všeobecných súdov založených na jednoznačnom využití analógie práva.

69. V súvislosti s tvrdenou nejasnosťou zák. č. 326/2005 Z.z. v jeho časti týkajúcej sa úpravy štruktúry výrokovej časti rozhodnutia vo veci uloženia sankcie za iný správny delikt pri ochrane lesa Najvyšší súd zdôrazňuje, že idea právneho štátu (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy) neumožňuje zákonodarcovi, aby pri tvorbe právneho poriadku pripustil vznik nejasnosti (najmä vo forme legislatívnych medzier), resp. dvojznačnosti pri výklade právnych noriem. Naopak sa od neho očakáva splnenie predstavy o úplnosti právneho poriadku, ktorý poskytuje riešenie pre každý prípad [uvedenú ideálnu predstavu však narušujú práce niektorých predstaviteľov hermeneutiky, ako je napríklad Winfried Hassemer so svojou kritickou doktrínou, že: „úplný a jednoznačný zákon nie je nič viac ako sen“].

Toto všetko, hoci vytvára základnú požiadavku na sudcu, aby naznačené oslabenie pôsobenie práva zmenil tým, že vždy predložený prípad rozhodne podľa práva, súčasne vytvára aj neúmerné napätie na rozhodovací proces, nakoľko je nutné rozhodnúť podľa pravidiel, ktoré alebo vôbec neexistujú, resp. musí existujúcu medzeru vyplniť pravidlami mimo ich bežný zdroj (t.j. mimo legislatívnu činnosť suveréna).

70. V uvedenej súvislosti, t.j. pri nutnosti zaplňať medzery v práve pravidlami vyvierajúcimi z iných zdrojov, Najvyšší súd už viackrát v svojej rozhodovacej praxi upozornil na právne účinky odporúčaní Rady Európy, pri ktorých, najmä s prihliadnutím na nedávnu judikatúru ESĽP vyplýva, že ESĽP ich akceptoval ako relevantné právne dokumenty, t.j. ako formálne pramene práva.

Preto aj Najvyšší súd pristupuje (prípad od prípadu) k odporúčaniam a rezolúciám Rady Európy, tzn. aj k Odporúčaniu č. R (91) 77, ako k plnohodnotnému prameňu práva a ako také ho vo svojej rozhodovacej praxi uplatňuje (napríklad rozsudok sp.zn. 6 Sžo/55/2010 zo 16. júla 2010, resp. sp.zn. 1Sžo/28/2009 zo dňa 8. februára 2011, poprípade sp. zn. 5Sžf/31/2011 z 25. augusta 2011 alebo sp. zn. 3Sžo/6/2012 z 03. apríla 2012 a v neposlednom rade sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 14. mája 2013).

71. V súvislosti s uvedeným však musí Najvyšší súd zdôrazniť, že hoci Odporúčanie č. R (91) 77 umožňuje, aby konkrétne skutočnosti jednotlivých prípadov alebo v konkrétnych oblastiach verejnej správy si vynútili zmenu (resp. vylúčenie) jednej alebo viacerých zo zásad Odporúčania č. R (91) 77, napriek tomu sa od orgánov členských štátov očakáva snaha o maximálne úsilie zabezpečiť najvyššiu mieru spravodlivosti v súlade so všeobecnými cieľmi tohto odporúčania.

V žiadnom prípade však uvedené odporúčanie v svojich zásadách (t.j. 1/ zásada zákonného základu sankcie, 2/ časovej pôsobnosti, 3/ ne bis in idem, 4/ včasnosti konania, 5/ autoritatívnej ukončiteľnosti konania, 6/ spravodlivého procesu, 7/ dôkazného bremena a 8/ súdneho prieskumu) nekladie dôraz na generálne začlenenie skutkovej vety do výrokovej časti rozhodnutia v tom duchu, ako na tom v oblasti úpravy ochrany hospodárskej súťaže trvajú žalobcovia.

72. Preto Najvyšší súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu z iných dôvodov.

4) Ku kritériám výšky pokuty:

73. V ďalšej námietke žalovaný brojil proti záveru krajského súdu o nepreskúmateľnosti argumentácie o výške pokuty.

74. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca pre oblasť iných správnych deliktov uložil povinnosť správnym orgánom, aby na základe správnej úvahy stanovili druh (v prejednávanej veci toto zákonodarca neumožnil) a výšku sankcie za zistený iný správny delikt.

Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 326/2004 Z.z. pri ukladaní pokuty a určení jej výšky podľa § 64 sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností, na spoluprácu a prístup právnických osôb alebo dotknutých fyzických osôb - podnikateľov k odstraňovaniu následkov a k prijatým opatreniam.

75. Hore uvedené požiadavky však nie je možné splniť iba tým, že žalovaný ako odôvodnenie výšky uloženej pokuty použije argument, ktorý je iba prepisom textu vyššie uvedenej právnej normy, ako bolo vyslovené v rozhodnutí Obvodného lesného úradu v Brezne zo dňa 22. augusta 2012 s potvrdením

žalovaného nasledovne:

„OLÚ pri ukladaní pokuty a jej výšky, podľa § 64 a 65 ods. 4 zákona o lesoch prihliadol na spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností, ako aj na skutočnosť, že ŠOP SR si opätovne nesplnila povinnosť, za ktorú jej bola pokuta uložená, a to rozhodnutiami OLÚ č. A/2011/00079 zo dňa 30.08.2010 a opätovne rozhodnutím OLÚ č. OLÚ-A/2011/00075 zo dňa 19.08.2011.“

76. Naopak, iba riadnym odôvodnením o naplnení jednotlivých kritérií zakotvených zákonodarcom v § 65 ods. 1 zák. č. 326/2004 Z.z., t.j. závažnosť, spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností konkrétne označenou osobou, na spoluprácu a prístup právnických osôb alebo dotknutých fyzických osôb - podnikateľov k odstraňovaniu následkov a k prijatým opatreniam, (orgánu) zodpovednej za porušenie právnej povinnosti, si orgán verejnej správy splní svoju povinnosť aj vo vzťahu k výroku o uloženej sankcii.

Preto musel Najvyšší súd obidve odvolacie námietky žalovaného vyhodnotiť ako nedôvodné. Rovnako sa Najvyšší súd nestotožnil ani s odlišným stanoviskom člena senátu, ktorý argumentačne podporoval dôvody žalovaného.

V.

77. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozsudkoch, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp.zn. 1Sžr 134/2011, 1Sžr 8/2011, 5Sžr 1/2009, či 1Sžso 23/2010, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Naopak, na základe vyššie uvedených právnych názorov bol konajúci senát Najvyššieho súdu povinný sa odkloniť od právnych zistení vyslovených v rozsudkoch Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžp/23/2012 zo dňa 27. februára 2013, 2Sžp/21/2011 zo dňa 18. apríla 2012 ako aj 8Sžso 547/2009.

78. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

79. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešná žalobkyňa má právo na náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania sa úspešnej žalobkyni prizná náhrada trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

80. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobkyne podaním z 21. novembra 2013 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil a voči správnosti ktorých neboli vznesené námietky :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie odvolania (13) 1 úkon práv. pomoci 130,16 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,81 €

spolu s DPH

tzn. v celkovej sume : 165,56 €

81. Nakoľko úspešná žalobkyňa bola zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 21. novembra 2013, ktorý je súčasťou súdneho spisu krajského súdu (č.l. 95).

82. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť). Napriek skutočnosti, že išlo o prieskum zákonnosti uloženia sankcie, v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 2 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).